

tegration. Ved Udlændingestyrelsens afgørelse fastsættes udrejsefristen til straks, og påklage til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 kan således fuldbyrdes umiddelbart gennem udsendelse af landet.

Det skal imidlertid understreges, at udlændingelovens regler ikke er til hinder for, at der eventuelt kan ske strafforfølgning her i landet af udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25. Såfremt anklagemyndigheden i sådanne tilfælde finder, at der er grundlag for at indlede strafforfølgning, kan der, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, ske varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 eller retsplejelovent under sagen og eventuel appel – og efter eventuel afsoning, indtil udvisningen kan fuldbyrdes.

Udlændinge, der udvises efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 25, vil blive indberettet som uønskede til Schengeninformationssystemet, jf. lovforslagets § 1, nr. 24.

Det bemærkes, at det forhold, at en udlænding udvises, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refolementsforbudet i udlændingelovens § 31. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 7

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lov nr. 465 af 7. juni 2001 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Hæleri og anden efterfølgende medvirken samt IT-efterforskning), hvorved bl.a. straffelovens § 284 er ophævet. Der henvises nærmere herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 8

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelser om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilholdsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Udlændingelovens § 26, stk. 2, indebærer, at de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning. Om der foreligger sådanne særlige forhold, at der ikke skal ske udvisning, afhænger af en konkret proportionalitetsafvejning af på den ene side arten og grovheden af de forhold, der begrunder udvisningen, og på den anden side styrken af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn.

Den foreslåede ændring af § 26, stk. 2, medfører således, at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning, såfremt udlændingen må anses for en

fare for statens sikkerhed eller må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Afvejningsreglen i udlændingelovens § 26, stk. 2, skal – uanset at det klare udgangspunkt er, at undladelse af udvisning ikke kan finde sted – anvendes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8.

Til nr. 9

Danmark har tiltrådt en række internationale konventioner på menneskeretsområdet, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, at ingen person må underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det antages i praksis, at bestemmelsen i artikel 3 er absolut, og at den indebærer, at en udlænding ikke kan udsendes til tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i et andet land.

Af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions 6. tillægsprotokol fremgår, at dødsstraffen skal afskaffes, ligesom ingen må idømmes denne straf eller henrettes. Det antages i praksis, at det vil være i strid med bestemmelsen, hvis en person udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer at blive idømt og få fuldbyrdet dødsstraf.

Det foreslås på den baggrund i § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding.

Ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det foreslås endvidere i § 31, stk. 2, at udlændingelovens forbud mod refolement af konventionsflygtninge begrænses i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må en konventionsflygtning (en person, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A, og som ikke er udelukket fra asyl på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F) ikke udsendes til områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Efter artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der med rimelig grund må anses for